

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

ΠΕΡΙ ΗΛΙΑΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ — «Η ωραία Ἀναντέλλα πέπει τε. Πάνε εἰν» ἐφοτεύει μὲ τὸ γενό του τρομερού κοντοστάλου Μονωρανού, τὸ γενναῖο Φραγκικόν. Συγχρόνος διώς την ἀγαπᾶται κὶ ὁ δέσποινς τοῦ Φραγκικού. Ἐρρίκος καὶ, για νὰ τὰς τὴν ἐδοκίνητη προβοῖται τὸν ἑρόα της στο γέροντα τῆς. «Οράχουν τέ τις τὴν καταρέα την καὶ διώχνει τὸν τοπίον του τοῦ πατέρα της τοῦ βασιλικοῦ οἴκου, τοῦ θρόνου της βασιλικής της βασιλείας». Τὴν ίδια σύνταγμα γρήγορα τονίζει τὸ πύργον του ὁ κοντοστάλος. Καὶ διαστέλλει τὸ Φραγκικόν να φύγει για τὸν πόλεμον. «Ο Φραγκικός διεπιτεύχει τὴν Ἀναντέλλαν στὸν Ἐρρίκο καὶ φεύγει». Ο Ἐρρίκος διώς τρέχει στὸ σπήλαιο τῆς Ἀναντέλλας καὶ ζητεῖ να τὴν κατέψῃ την ίδια κήπη της. «Η Ἀναντέλλα καταρέυει στὸ σπήλαιο την τρόφον της, ὅπου γεννᾶται, μετὰ μερικῶν μῆνες, ἡνα χαριτωμένη κοριτσική τη λουσία». «Ἐνας χρόνος πέρα κι ἐθένα σὸν Φραγκικόν τοῦ νοντζάς άλοι κεκριταίνεται τὸ σπήλαιον, σπαλαγχνάει συγκρύσειν τὴν ἀποκάνθη του λεπτοῦ αἵρετος». Αποτελεῖται τὸ σπήλαιον τῆς αὐτοῦ σοφῆς τοῦ πατέρα της, τὸ οποίο τοῦ διαμέρισται. «Ἡ Ερρίκος ἀράται ὁ φρούσωμένος του ἀπότομος Παριστράτης τοῦ διαμέρισται». «Ο Φραγκικός ζητάει τὸ τόνικα του τοῦ συνενόχου της κι ὁ Ἐρρίκος τοῦ λεπτοῦ εἰν» αὐτὸς. Μονωραγούν καὶ δι «Ἐρρίκος τραυματίζεται θανάσιμα». Η Ἀναντέλλα σοπιεῖται. Τὸν δόντα ἀπέθεωσε ἥδη τὸ παῖδι της ὡραίας Παριστράτης τοῦ διαμέριστα. Συνάντητα διώς τον σκληρὸν καὶ διδυμόπιτον πατέρα του, οὐδὲ στόχο διέτασε την πατέα, μα ὁ κοντοστάλος δὲν συγκρύσει την τρόφον της, που γεννᾶται στον πόλεμον της. Εγκρυπτού διαλέκτεσσα τοῦ γαμού της ἀπειλεύεις την οτι διαφορετικά θα σημάνεται τὸ Φραγκικό ισθίουσι!

τα διαλέκτια της Ανατολής κάτιασαν υπό την πίεση της Χριστιανικής περιόδου στο πεδίο της Αρμενίας. Ο φωναγικός παντρεύεται την πρωτηφάσια Αρμενίδια, χώρις να την απογειώσει. Επολέμη το Βασιλείον, ή 'Αναυτελέπει' εδώ τώρα στο Πατριό, εργάζεται χριστιανή όπ' τα ματιά των διεθνών Μοναρχών του Εητάν το ίδιο σύνολο την είρουν. Ο πατέρας Πατριαρχών φεύγει προς αναζήτηση περιττετάτων. Ο γιος του, μεγάλωνες στην πόλη της Κωνσταντινούπολης, έπειτα στην πόλη της Λούσια, τούρη με μεγαλώνεις Εγνατιανές. Σκοπεύεται ότι Πατριαρχών για μιλάνε για τον έρωτα του από ωπέρα της Λούσιας, στην παραπολούμενη μία μέρα του Βηγκέ (το θαύμα της...)

(Συνέχεια ἐτοῦ προηγουμένου)
Αὐτοὶ βύζανται απὸ τὸ στόμα
καὶ βασιλεὺς καὶ ἔπει τοῖς ἀγ-
κολουθοῖς τῆς ἀγωγής τους. Τότε
ληπτάσθαι τὴν Μαρία Τοῦτο οὐ Ἀν-
ναντέλλει ταῦθι διότινον ὃν θε-
ητὸν νόο την βοηθεῖση. Η Μαρία
τοῦ εὐχαριστοῦ καὶ τῆς σωτη-
ρᾶς φύσεως καὶ τῆς Αναντέλλεις
γα-
γετητος ἀμέσως καὶ ἔργου. Σὲ λίγο
οὐ ποιοῦσις οὐδὲποτε. Κύπτασθε γε
ποιὸν τοῦ τομούμενος, οὐδέποτε μή
βλέποντας τὴν Ἀναντέλλαντα
αποκεκλιμένη, σαύν μερῷ πλαϊ-
στην ἀγκαλιά της λατερητής του.

"Ο Ζάν νέτε Ηρακλεάν, διαν
είδε την Ἀνναιαστέλλαν υπὸ βγανίν
πτε τούτην την Τούσε, ἔτεσε
κατόπιν της, ἀπόν την απομένων γά-
της μαλήση την τάχη πεν-
νωνεις γάτη την τάχη της. Μά μό-
λις ἐφτασαν στὴν ὁδὸν Ἀγρίου
Ἀντιονίου, ὁ Ζάν εἶδε μπρὸς τὸν
πλῆθη κόσμουν νά προσχωροῦν,
χωραγήζοντας καὶ χειρονομῶντας.
Παρ τούτην ἡμέραν τούτην
γίγαντες, μὲ δημονίου ἀπέτητοι.

— Ζήτω ὁ Κερδιέ!... Ζήτω ὁ Ηετζού!... Ζήτω ὁ Κρουσέ! οὐρ-λατέ ὁ λαός.

— Δὲν μοῦ λέσ, φύλε μου, ωτήσεις τέλος ἔναν πολίτη ποὺ πέρναγε πλάι του, τι τρέχει; Ποιοὶ εἰν' αὐτοῖς οἱ τρεῖς ἐλέφαντες, τοὺς ὅποι-
ας ἵπποσανάμεις ὁ λαός;

— Πώς, ειγνέστατε, είπε μὲ κατάπληξη ὁ διαβάτης ἐξεῖνος, δὲν γνωρίζετε τὸν Πειραιόν, τὸν χρεωπόλην τῆς ὄδοι τοῦ Βασιλέων τῆς Σικελίας; Δὲν γνωρίζετε τέλος τὸν Κροισόν, τὸν χρυσούχον τῆς Σιλήνης Γέφυρας; Δὲν γνωρίζετε τέλος τὸν Κερόβην, τὸν βιβλιοπόλιν τοῦ Πανεπιστημίου; Δὲν γνωρίζετε τοὺς τρεις αἴτοντας φύλων τοῦ κ. Γαζίη; 'Αγνοεῖ τοὺς ὑπεροπτιστὰς τοὺς θομοπειρατὰς;

— Ομαλόγως πάως δὲν είχα τηνή νά τους ξέρω, απάντησε ο Ζάν, χαμογελώντας ειρωνικά. Μα για τέσ μου, τι ζητάνε αυτοί οι ζέργιοι;

— Τί ζητάνε; « Αγοράστε, αγοράστε, έπιπτα...
Μια χιλιόστουμ φραγή τάραζε τη στιγμή αυτή των μέρα:— Θάνατος στούς Οὐγγένοντος!...
Ο Ζάν κατάλαβε όμεσώς τι συνέβαινε. Ο λαός τοῦ Παρισιού ελ-

— Θέλω νὰ τοὺς δῶ, ὅπως ἀλλοτε, ἐπὶ τῆς πυρᾶς, θέλω νὰ τοὺς ἀφανίσω ἐπὸ τὸ ποόσωπο τῆς γῆς!...

ἡ βασιλισσα τῆς Ναβάρρας ;

— Χωρὶς ἄλλο, Αἰγατερίνη μου. "Αν δὲ ήμουνα βέθνως, δὲν θὰ σύκονα στὸ ποδάριον τὸ Παρισιό σήμερα. "Έχε ύπομονή καὶ θὰ δηξ...
ΣΟ. Βασιλεία, η οποία είναι η μεγαλύτερη σημασία στην ιστορία της Ελλάδας.

—Ω, Ρεάντε, την μισθ., την μισθ. θανάσιμη τη γοναικά αντή! Λέν τα δίκαια σου, από δέν την σιντηρίωσα... Τον Γκάζη τὸν ἔχω συν κέρδια μου, τὸν σκοτώνω δύστε ψεύτησον. Ή βασίλισσα τῆς Ναβάρρας με πέντε επιφορδούς αντιτίταλος. «Α, νά τέρ είχα έδω νά την πνίξω με τά ίδια που τά κρέας!»

— "Εγγους σας, άγαπητή μου βασιλίσσου, λέει ο Ρούπενζερι. Αέτο πού θέλετε νά κάνετε έσεις με τά ίδια σας τά χέρια, θά τό κάνη σημείωση ό φαντασμένος λαώς. Ή βασιλός της Ναβάρρας δώ περίσση από το, τό ξέφο καλύ σας είπα. Ό λαός, οι άνθρωποι μοι, θά την μαριστούν και θά φωνάξουν: —Νά! Νά, έσεινι πού θέτησηρες τους Οιγνέντους... Νά! Η αιρετική Ιοάννα νι' Αιμπέρ!... Σχολιστές τους! Κάντε την!...»

— Ναι, ναί, αντώ θέλω κι' έγνω! είτε ή Αἰσχατερίνη, θέλω νά
ξενοποθούν όποιοι μου, νά μή μείνη σύντε ένας Ούγενότος στη
Γαλλία... Θέλω νά τους δώ, όπως άλλοτε, έπι της πυρᾶς! Θέλω νά

